

Mand ønsker at paaskjønne Sagsførernes Virksomhed og derfor vil give ham et Extrahonorar for Exempel af 20 Kr. udover de 20 Kr., som denne faar af det Offentlige. Saaledes som vore smaa Forhold ere, er der jo ikke Noget iweien for, at Sagsføreren kan modtage de 20 Kr., han kan ikke afvise dem fornemt, thi hans Stilling er ringe, og han arbejder dagligt for ligesaa smaa Veberlag. Det vil der altsaa ikke være Noget iweien for; men efter Lovforslaget, saaledes som det foreligger, vil han jo ikke kunne modtage de 20 Kr. Paa den anden Side er jeg imidlertid overbevist om, at der ikke er nogen Sagsfører, der vil skrive til Justitsministeriet om disse 20 Kr. At Sagsførerne og Befolkningen meget godt kunne finde sig i, at der henholdsvis ikke maa modtages og gives et saadant Honorar, tvivler jeg ikke om. Men jeg synes ikke om den Ullighed, der vil fremkomme derved, thi, naar der for en Spøisterets-sagsfører bliver Spørgsmaal om en 4—500 Kr., vil han meget godt kunne skrive til Justitsministeriet derom, men en Sagsfører vil ikke skrive om de 20 Kr. Grunden til, at jeg ønsker Paragrafen ændret, er altsaa Hensynet til den Ullighed, der derved stables, og ikke nogen anden.

H. Steffensen: Jeg skal dog ligoverfor den ærede Ordfører bemærke, at det ingenlunde forholder sig saaledes, som han synes at antage, at Sagsføreren efter Forslaget til § 3, saaledes som det er kommet fra Landsthinget, i ethvert Tilfælde skulde være nødt til at have Justitsministeriets Tilladelse, naar han vil have et privat Salær af Parten. Det staar jo nemlig efter § 3 vedkommende Part og Sagsfører frit for at forene sig om, at der ikke nedlægges Paastand om Salær, men at Parten fuldt ud erlægges Betaling til Sagsføreren. Saaledes opnaaes paa den allerimpleste Maade, at man kan undgaa at henvende sig til Justitsministeriet om Tilladelsen. Det Mindretallet vil, er blot det, at naar der nedlægges Paastand om Salær, og der idømmes et passende Salær, skal dette Forhold med Extrasalær i Reglen ikke kunne finde Sted, enten der forhandles derom før eller efter Sagen. Saadant Extrasalær, ydet Sagsføreren af Parten, er jo en Slags Offer og Accidenser, som man ikke skal indføre for Sagsførerne paa samme Tid, der viser sig stærk Tendens til at affstaa det for Geistlighed.

Ordføreren (Alberti): Til den høitærede Minister skal jeg tillade mig at bemærke, at naar jeg taler om Forslaget her, er det Landsthingets Forslag, det er ikke det Forslag, som den ærede Minister har forelagt i Landsthinget, jeg figter til, thi det har ikke foreligget for Udvalget og foreligger heller ikke for mig som Ordfører, og derfor maa min sidste Udtalelse til Ministeren henses til Landsthingets Forslag. Til den

ærede sidste Taler skal jeg gjøre den Bemærkning, at, naar en Sagsfører ikke nedlægger Paastand om Salær, vil hans Part efter det, der nu gjælder, i mange Tilfælde komme til at betale ham større Salær, og dersom denne Lov bliver til Regel, saa bliver det Tilfælde endnu hyppigere; men det skulde vel ikke være Meningen, at Parten skulde bære alle de Udgifter, som det Offentlige i og for sig er pligtigt til at bære. Det er deri hele Striden bestaar, at jeg vil hævde, at Parten faar den samme Understøttelse af det Offentlige, som han ellers vilde faae, og saa naar han selv vælger sin Sagsfører, og naar han selv afforderer med sin Sagsfører om et Extratillæg til Salaret. Det tror jeg ikke kan staa Retshæderheden noget, og jeg tror ikke, at den høitærede Minister, ligesaa lidt som den ærede Rigsbogsmand for Alborg (H. Steffensen), kan opgive noget Exempel, hvorved enten Retshæderheden eller Moralens er blevet krænkede paa denne Maade; men jeg kan nævne de Herrer her mange Exempler paa, at en Sagsfører har ladet sig bestikke og frelst baade en Mand og hans Familie fra Undergang, uden at tage Noget derfor, og selv om han da havde taget Noget derfor, vilde han alligevel staa som denne Families Velgjører. Det kan Ingen beregne, hverken Minister eller Rigsbogsmand eller de ærede Byfogder i Landsthinget, som have givet sig til at skjære en bred Rem af Sagsførernes Hud under Forhandling af denne Sag der, og mod hvem mine Udtalelser her ere særlig rettede.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

I 4de Linie sættes „,“ efter „forhvarlig“, og i 5te Linie udgaaar „,“ efter „Retter.“ vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 1 med den vedtagne Ændring saalydende:

Enhver Sagsfører, der bestikkes til at udføre en offentlig Sag eller nogen Del af en saadan eller til, enten i en Domsag eller med Hensyn til enkelte, i eller uden Forbindelse med en saadan staaende Retshandlinger, at bistaa en Part, hvem fri Proces er tilstaaet, tilkommer der, forsaavidt han findes at have udført det ham paahvilende Over forhvarligt, ved alle over- og underordnede Retter et efter hans Arbejde afpasset Salær uden Hensyn til Sagens Udfald. Dette Salærs Størrelse fastsættes ifølge Sagsføreren derom nedlagte Paastand af Retten enten ved Dommen eller, hvis en saadan ikke senere skal affiges ved særlig Kjendelse, der, forsaavidt den ikke affiges i selve det Retsmøde, i hvilket den paagjældende Retshandling